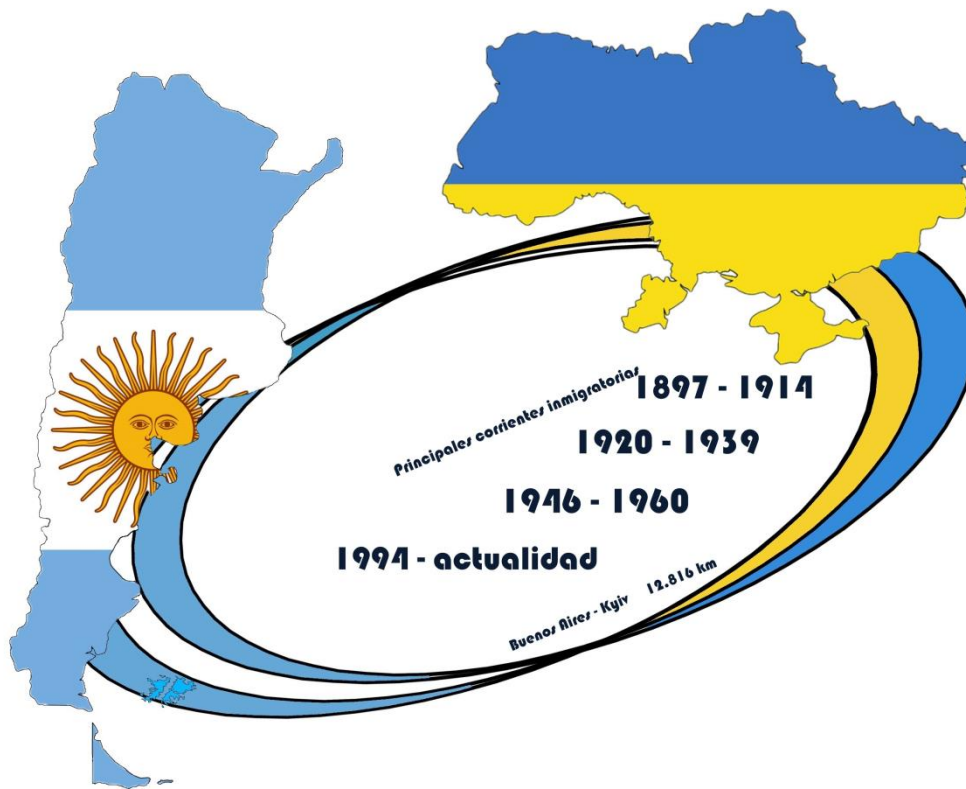

Посольство

Аргентинської Республіки
в Україні

«У ПОШУКАХ МОГО КОРІННЯ»

№ 1

Січень 2020

Вступне слово

Я рада вітати вас на сторінках першої публікації «У пошуках мого коріння», цифрового інформаційного видання періодичного характеру, підготовленому Посольством Аргентинської Республіки в Україні, що має за мету познайомити з особистостями українського походження в науковій, культурній та бізнесовій сферах Аргентини.

Історія української громади в Аргентині бере свій початок з кінця XIX століття та вважається сьомою українською діаспорою у світі за своєю чисельністю, яка за приблизними оцінками налічує 450 000 українців та їх нащадків.

Можна виокремити чотири головні, але не виняткові, хвилі імміграції українців до нашої країни: 1897-1914 років, 1920-1939, 1946-1960 рр., та з 1994 року до нині. Перша організована міграція країнців відбулася до міста Апостолес у провінції Місіонес. Кожна з цих хвиль дала Аргентині багато цінних особистостей, оскільки як відомі люди, так й ті, хто залишається невідомим для широкого загалу, своєю працею, зусиллями, творчістю, цінностями та знаннями зробили значний внесок у формування сучасної Аргентини.

Слава про щедрю гостинність Аргентини досягла далекої Східної та Центральної Європи. Наша країна відкрила свої двері для потужної та плідної серії міжнародних міграцій.

Важливо виокремити ту роботу, яку виконують організації української діаспори в Аргентині в пошуках збереження українських традицій в нашій країні.

-Команда Посольства Аргентинської Республіки в Україні-

Наразі Українська Центральна Репрезентація (RCU) (www.rcukra.com.ar), яку очолює знаний нейрохірург та Почесний консул України в провінції Буенос-Айрес, Д-р. Педро Лилик (<http://lylyk.com.ar/>), об'єднує понад 30 асоціацій української діаспори, основними членами яких є Українське культурне товариство ПРОСВІТА (www.prosvita.org) на чолі з Арх. Хорхе Данилишиним та Українське Товариство "Відродження" під керівництвом Віктора Будзінські.

Українська палата торгівлі і промислу в Аргентині (CAUCI) (www.cauci.com.ar), Президент Інж. Фернандо Сфейр та Виконавчий директор Олег Яхно, з моменту свого заснування в 1992 році проводить інтенсивну роботу з просування двосторонньої торгівлі.

Заглиблюючись в історію Аргентини можна дізнатись про українців та нащадків українців, які досягли успіху в різних галузях та сферах, як на національному рівні, та і в різних регіонах нашої країни та навіть на міжнародному рівні. (www.rcukra.com.ar) об'єднує понад 30 асоціацій української діаспори, основними членами яких є Українське культурне товариство "ПРОСВІТА" (www.prosvita.org) та Українське Товариство "Відродження".

Крім того, Українська палата торгівлі і промислу в Аргентині (CAUCI) (www.cauci.com.ar) з моменту свого заснування в 1992 році проводить інтенсивну роботу з просування двосторонньої торгівлі.

Варто згадати про таких особистостей як біохімік та лауреат Нобелівської премії з медицини Сезар Мільштейн, піаністка Марта Аргеріч, музикант-фольклорист Орасіо Еухеніо "Чанго" Спасюк, поетеса Алехандра Пісарник, письменник Сесар Тіемпо, актор й музикант, член музично-гумористичного гурту "Les Luthiers" Маркос Мундсток, засновники та власники комплексів по вирощуванню та переробці мате "Росамонте" Деметріо Гренюк та "Романсе" Мігель Анхель Герула, автор нещодавньої публікації про українську громаду "Наші люди" Хорхе Баланда, олімпійський призер Педро Стецюк, метеоролог Надія Зинченко, біохімік та вірусолог Пабло Голдшмідт, демограф-дослідник української діаспори, випускник Університету Буенос-Айрес Олег Воловина, колишній футболіст Хосе Чатрук, футбольний тренер Хосе Нестор Пекерман серед багатьох інших.

Історії, які розповідаються у цьому та в наступних виданнях, розміщуються в алфавітному порядку та не носять вичерпного характеру, а натомість прагнуть передати багатство в різноманітні життєвого досвіду респондентів, включаючи особистостей української громади, знаних на міжнародному рівні, які досягнули великого визнання в суспільстві, що у свою чергу відображає дієвість зв'язку між Аргентиною та Україною через діаспору.

Цей інформаційний бюлетень є відкритою ініціативою для участі нових діячів української громади в Аргентині. Я вітаю тих, хто зацікавлений прийняти участь у наступних випусках та запрошую поділитися своїми історіями, спогадами та досвідом, написавши нам на електронну адресу eucra@mrecic.gov.ar.

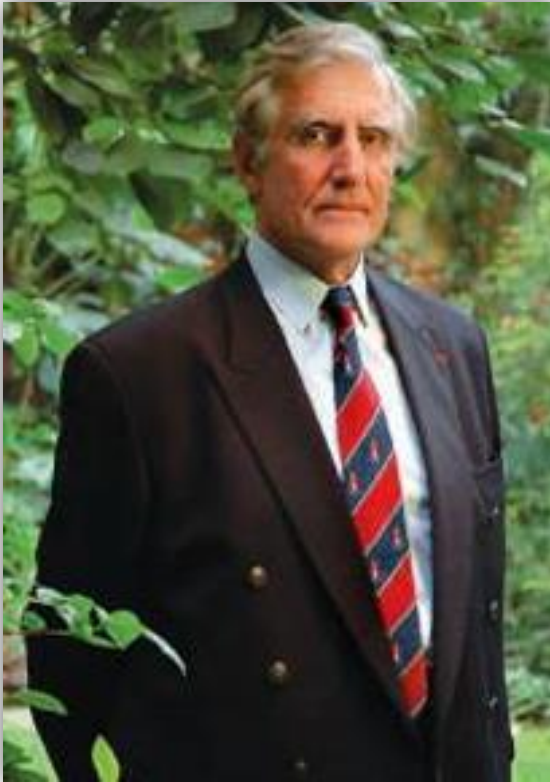
З найкращими побажаннями,

Елена Летісія Мікусінскі

Посол Аргентинської Республіки в Україні

Хуан Карлос Чачкес

Хуан Карлос Чачкес

Кардіохірург, дослідник.

Один з найвідоміших науковців та вчених у галузі глобальної медицини, який, маючи півдесятка медичних патентів, розробив методіку, яка принесла йому всесвітню популярність і відома як кардіоміопластика, що є хірургічною альтернативою для пацієнтів із захворюваннями у термінальній стадії, які не можуть перенести трансплантацію. Пан Чачкес є кардіохірургом та науковим директором Європейської лікарні ім. Жоржа Помпіду, Париж, Франція, з 2002 року.

Він є директором з хірургічних та клінічних досліджень у Національному інституті охорони здоров'я Франції та директором Кардіологічної лабораторії трансплантації та протезування Паризького університету, Франція, з 2008 р. Хуан Карлос Чачкес - діючий Голова французької делегації в Європейському Союзі у Програмі співробітництва в галузі науки та технологій. Нагороджений Лицарським орденом Почесного легіону Французької Республіки.

Посвідчення особи, місто Росаріо, провінція Санта-Фе, Аргентинська Республіка, 11 березня 1955 року

❖ Які родинні зв'язки пов'язують Вас з Україною? :

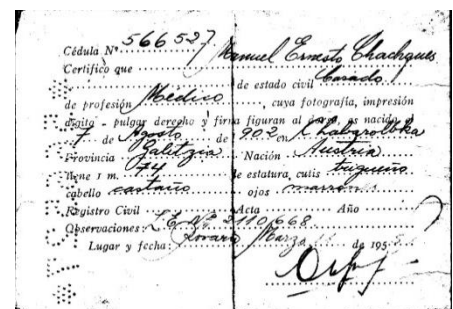
"Дідусь з бабусею, батько".

❖ Чи знаєте Ви, в якому році вони емігрували з України?

"1907"

❖ В якому місті чи регіоні проживали?

"Австрійська Галичина (1772-1918): село ЧАБАРІВКА (під ГУСЯТИНОМ, Тернопільська область)".

❖ В якому населеному пункті Аргентини проживали?

"містечко ЛОС ТОЛЬДОС, провінція Буенос-Айрес".

❖ Чи відомо Вам про родичів в сучасній Україні?

"НІ"

❖ Зберігаєте або пам'ятаєте будь-які традиції?

"Культурні: класична музика, література"

❖ Чи є українські звичаї, які пов'язують Вас з Вашими предками?

"Традиційні страви Східної Європи".

❖ Чи бажаєте поділитися спогадами, які пов'язують Вас з Україною?

"Мій батько Мануель Ернесто Чачкес навчався в Лінкольні (провінція Буенос-Айрес), потім працював учителем у місті Буенос-Айрес. Потім він поїхав у провінцію Санта-Фе (Коронель Богадо), де був директором школи, діячем педагогічної профспілки та почав вивчати медицину в Росаріо. Він проїжджав 60 км на своєму мотоциклі Harley Davidson, щоб навчатися в університеті водночас працюючи в школі. В 31 рік він закінчив університет та 15 років пропрацював у Годої (південь провінції Санта-Фе), де й одружився з Сарою, фармацевтом з Кордобі.

В Годої народились ми, його з дітей: Маріо Арнольдо, Хуан Карлос та Гіжерміна. Мій батько заснував бібліотеку Годоя і був провінційним депутатом від Радикальної партії. Потім, коли ми були дітьми, ми переїхали до Росаріо, де він керував Інститутом раку.

Мій тато помер від раку, коли йому було 78 років (я вже мешкав у Парижі). У спадщину я отримав частину землі, яку я подарував бібліотеці Годоя на пам'ять про батька і на згадку про мого брата,

село Чабарівка, Тернопільська область, Україна.

який загинув у віці 23 років у аварії біля гори Сен-Мішель (Франція), куди він поїхав у дослідну поїздку для дипломованих інженерів з університету Росаріо.

Дитячі читальні залі, нещодавно побудовані в бібліотеці Годоя, носять назву: "ЗАЛА ЧАЧКЕС, на пам'ять про Мануеля Ернесто та Маріо Арнольдо Чачкесів".

❖ Як ви вважаєте, чи можливо в майбутньому поживавити зв'язки із країною ваших предків? **ТАК.**

Мануель Ернесто і Сара Чачкес

Сім'я Мігеля та Грегорії Чачкесів, вихідців з Європи, з дітьми та онуками в Аргентині

Зліва направо: брат Мануель Ернесто, сестри Ребека, Роза та Хуана з батьками Мігелем та Грегорією Чачкес (сидять)

Фернандо Гельбард

**Дипломат, підприємець, музикант,
композитор і музичний продюсер.**

Фернандо Гельбард

Він активно працював у мистецьких установах, таких як Американський кіноінститут, Фундація нової американської музики та Фундація молодого музиканта. Президент Аргентинської Республіки Карлос Сауль Менем призначив його на посаду посла Аргентини у Франції упродовж 1989-1991 років, в той час Аргентина була воюючою стороною під час першої війни в Перській затоці.

Син колишнього міністра економіки під час третього терміну президентства Перона (1973-1974), Хосе Бера Гельбарда. Нагороджений орденом Командувача Сахаметрея та орденом

Командувача Королівства Камбоджа. В даний час працює консультантом.

1925 рік. Давид Хаскель (дідусь), Хуана, Сара та Роза Самітер в Тукумані

місто Кременчук, Полтавська
область, Україна

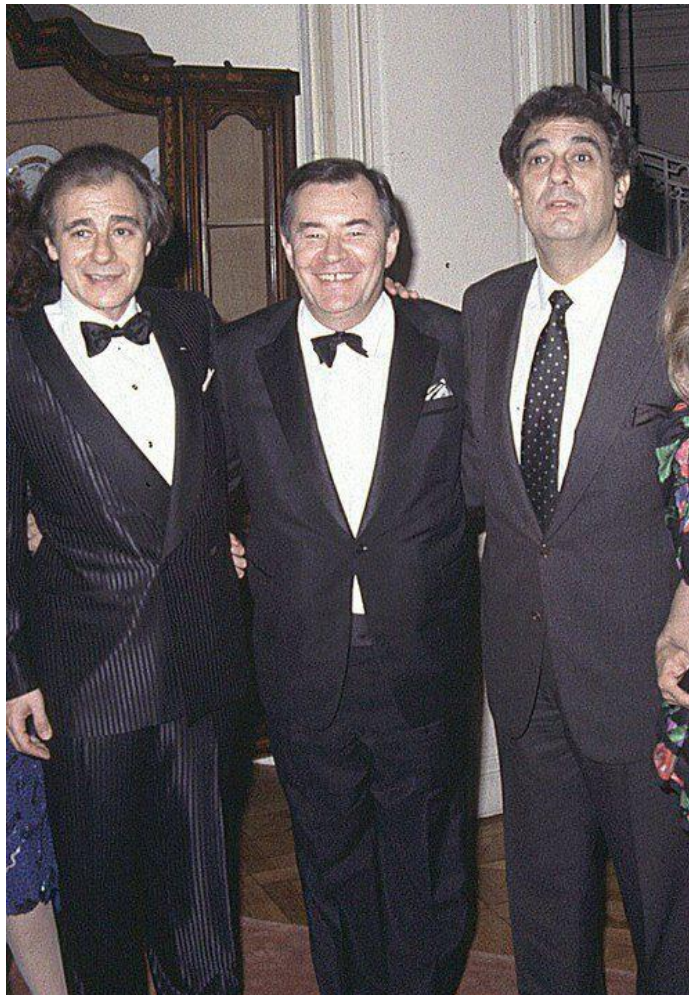
"Крихта України в мені. Наприкінці 1800-х років українська родина Самітер переїхала з Кременчука на Дніпрі до Лондона. Серед них були мої майбутні прабабуся, прадід і (майбутня) бабуся по матері. Самітер Авраам і Хуана (прадід та прабабуся) та Сара (моя бабуся) та її брати й сестри: Марія, Ана, Роза та Ісаак. Марія народилася в Лондоні.

Через декілька років вони емігрували в Аргентину, мешкали в Колонії Дорі (Сантьяго-дель-Естеро). Частина родини переїхала в Тукуман. Сара вийшла заміж за Девіда Хаскеля й у них народилося 5 дітей, одна з яких Діна вийшла заміж за Хосе Бера Гельбарда в 1938 році. Я пам'ятаю деякі страви, такі як каша, вареники, борщ (зелений і червоний) та хрін як приправу. Коли з'явився Google, я пошукав і знайшов Кременчук і спробував уявляти яким було місто за часів моїх бабусь і дідусів".

Фернандо Гельбард, його мати Діна, бабуся Сара та його прабабуся Хуана.

Зліва направо: композитор Лало Шифрін, Фернандо Гельбард та Пласідо Домінго в Офіційній резиденції в Парижі, Франція.

Інде Померанєк

Інде Померанєк

Журналістка, редакторка та письменниця

З 1989 по 2010 рік працювала в газеті «Кларін» редакторкою культурної секції та аналітиком відділу міжнародної політики. У період з 2005 по 2010 рік, разом з Педро Брігером, вела новини "Вісьйон 7 Інтернасьйональ". Авторка книг "Катріна, гола імперія" (2007), "Росіяни, листівки в епоху Путіна" (2009) та "Блеккі, пані, яка змусила країну говорити" (2010), "Де перший світ" (2016) - остання у співавторстві з Ракель Сан Мартін; "Я – це моя мати, я – це моя дочка, я – це я" (2019) та "Росіяни Путіна" (2019). Крім того, вона була авторкою статей та хронік у кількох колективних роботах та є дитячою авторкою. Її остання книга для дітей називається "Лу, Люсі, Люсія" (2019). У 2004 році Інде була кореспондентом у Києві під час Помаранчевої революції.

З 2010 по 2014 рр. була редакторкою Grupo Norma та кілька років була оглядачкою газети «La Nación». У 2015 році Інде була однією із співорганізаторів #NiUnaMenos (#НіНаОднуМенше), кампанії масової мобілізації проти сексизму, насильства та феміцидів в Аргентині. У 2017 році вона була нагороджена Премією Платиновий Конекс як найкраща літературна журналістка десятиліття в Аргентині, а в 2019 році отримала премію імені Гранта Дінка за аргентинську журналістику від Вірменської національної ради. З 2016 року очолює Міжнародні новини на аргентинському суспільному телебаченні. З 2017 року вона є редакторкою культурної секції інформаційного порталу Infobae. З 2019 року веде програму "Позичені життя" на Національному радіо.

❖ Які родинні зв'язки пов'язують Вас з Україною?:

Моя бабуся з батькової сторони, Ребека Фрайфельд, народилася в Києві. Моя прабабуся з маминої сторони, Інде Берестовой, народилася в Одесі.

м. Київ, Україна

❖ Чи знаєте Ви, в якому році вони емігрували з України?

"Ребека емігрувала приблизно в 20-х роках (минулого сторіччя). А Інде прибула (до Аргентини) наприкінці XIX сторіччя або на початку XX."

м. Одеса, Україна

❖ В якому населеному пункті Аргентини вони проживали?

"Ребека прибула до Аргентини та разом з сім'єю поїхала до Санта-Фе . Інде Берестовой завжди мешкала в Буенос-Айресі."

❖ Чи відомо Вам про родичів в сучасній Україні?

"Не знаю, але не думаю".

❖ Зберігаєте або пам'ятаєте будь-які традиції? Чи є українські звичаї, які пов'язують Вас з Вашими предками?

"Загалом, це єврейські традиції та звичаї. Я не впевнена що є українським, а що є єврейським у традиційних стравах моїх сімей".

❖ Чи бажаєте поділитися спогадами, які пов'язують Вас з Україною?

"Я була в Києві та в Одесі в грудні 2004, коли висвітлювала події Помаранчевої революції. Я тоді працювала в газеті «Кларін». Пам'ятаю, що я їла борщ, який був таким схожим на борщ, що готувала моя баба Ребека, такого борщу я ніде не куштувала ні до того, ні після. А в Одесі я зупинялася в готелі «Лондонський», і це є одним з найдивовижніших вражень мого життя".

❖ Як ви вважаєте, чи можливо в майбутньому поживавити зв'язки із країною ваших предків?

"Нащадкам євреїв, яким довелося пройти антисемітські переслідування, завжди важко уявляти активні зв'язки зі спільнотами, які переслідували предків, хоча із загальновідомих причин (наприклад, чинний президент єврейського походження) можна починати думати про таке поживавлення."

Валерія Шапіра

Валерія Шапіра

Журналістка. Письменниця.

Працює на радіо, телебаченні та у друкованих ЗМІ з 1992 року. Валерія була європейською кореспонденткою та стажувалася на BBC у Лондоні та на іспанському телебаченні в Мадриді. Є продюсеркою та режисеркою документальних фільмів, випусків новин, розважальних та дитячих програм для аудіовізуальних засобів масової інформації, пише сценарії та тексти для серіалів та передач, відзначена різними нагородами, враховуючи Fund TV. Опублікувала дві книги журналістських інтерв'ю та дев'ять книг про зв'язки та мотивацію, з такими назвами "Скелети в моїй шафі", "Чоловіки, керівництво користувача", "Монолог самотньої дівчини" та "Мені 40 ... то й що?". У 2017 році випустила свою монопрограму «Багато жінок в одній».

Розробляє формати та зміст для радіо, телебачення та Інтернету, соціальних медіа та конференцій та веде програму-діалог "Tertulias del Buen Amor". В даний час реалізує мультимедійний проект #ViajoSola (#ПодорожуюОдна), в якому мотивує жінок наважитися здійснити свою внутрішню та зовнішню мадрівку за допомогою подорожей.

Кам'янець-Подільський, Хмельницька область

"За допомогою алгоритмів та обміну інформацією з родичами з інших куточків світу мені вдалося здобути відомості, які моя близька родина не шукала роками. Загадка була такою: материнська родина походить з Латвії, батьківська родина – з України.

Мої прадід та прабабуся, Йосеф Шапіра та Роше Ротман, прибули з України наприкінці XIX сторіччя на пароплаві Везер, яким до Аргентини прибули перші євреї. Вони втікали від переслідувань в царській Росії та пережили дуже важкий шлях, в якому від червеного тифу померло бо дітей.

Я додаю орієнтовні дати від'їзду мого прадіда з України та дані його смерті в Мойсесвілі, містечку, яке вони заснували в провінції Санта-Фе (перша єврейська сільськогосподарська колонія в Аргентині).

Хосе (Іосеф) Шапіра	
Дата народження	1842
Місце народження	Поділля, Україна
Смерть	03 березня 1917 (75) Мойсесвіль, Санта-Фе, Аргентина
Ракель(Роше) Ротман	
Стать	жіноча
Народження	прибл. 1864, Росія
Смерть	1934 (65-74 років)
Найближча сім'я	Дружина Хосе (Іосефа) Шапіри. Мати Ребекі Шапіри; Саломона (Шулема) Шапіри; Грегоріо (Гедале) Шапіри та Шмуеля (Самуеля) Шапіри

Пасажири Везера - Звідки/куди	
Інформація № 115	
Ім'я	Іосеф
Прізвище	Шапіро
Вік	46
Група	Подольани (першопрохідці)
Місце походження	Кам'янець, Поділля
Назва корабля	Везер
Звідки	Бремен
Дата	липень 1889
Прибуття	Буенос-Айрес
Дата	14 липня 1889
Destino	Мойсесвіль
ПОХОВАННЯ	
Інформація № 1683	
Прізвище	Шапіро або Шапіра
Ім'я	Хосе
Рік смерті	1917

Я не знаю, чи є ще в мене родичі в Україні.

Іосеф Шапіра та Роше Ротман

Світлина мого прадіда Іосефа та його дружини Роше яка відображає мандрівку перших поселенців в Музеї Мойсесвіля.

Моя сім'я мала традицію збиратися за святковим столом, де обов'язково були типові страви: вареники, гевільте фіш тощо. Це поступово зникало з відходом старших поколінь.

Мені б хотілося пізнати Україну, оскільки я розумію, що існує вічний зв'язок із цією землею через мою кров та вигнання, до якого були змушені мої предки".

Вшановуючи пам'ять Мігеля Василика

Мігель Василик у Львові

**Підприємця, дослідника,
автора, викладача, лідера
громади**

Мігель Василик народився 20 листопада 1926 року в селі Сороки, Бучацького району, Тернопільської області.

Проживав у Ландеку, Австрія, у таборі біженців війни. Вивчав філософію та історію. У 1950 році

емігрував з Європи в далеку і гостинну Аргентину.

село Сороків, Тернопільська область

Вже в Аргентині він оселився у місті Буенос-Айресі. Він вивчав іспанську мову в середній школі, а згодом став одним з перших випускників щойно заснованого Аргентинського католицького університету, спеціалізувався на економіці та соціології. Заснував туристичну

компанію "Maraite" та клінінгову компанію "La Marsellesa". Працював у "Гільермо Браво та партнерів" - престижній компанії з маркетингових досліджень 80-х та 90-х років, отримав ступінь доктора економічних наук. Був нагороджений відзнаками Президента України, Міністерства внутрішніх справ Аргентинської Республіки, його діяльність відзначена Українським культурним товариством "Просвіта", почесним членом якого він був, Українською Центральною Репрезентацією; отримав звання Почесного доктора наук Українського католицького університету у Львові, був професором Аргентинського католицького університету, Університету Кеннеді, Університету Бельграно та Університету дистанційної освіти

Ернандаріас, був Президентом Української Центральної Репрезентації в Аргентинській Республіці, був членом українських культурних організацій, лідером Національної скаутської організації України «Пласт» в Аргентині. Є автором книги, накових трактатів з питань культури, української літератури та історії, також є автором багатом економічних досліджень. Мігель Василик є автором книг про українську імміграцію в Аргентину, деякі з них використовувалися як довідковий матеріал, також пан Василик був організатором лекцій, колоквиумів та круглих столів. Мігель Василик помер 30 жовтня 2017 року в місті Буенос-Айресі, Аргентина. В Аргентині залишились його сини Андрес, Владіміро та донька Елена, яким він передав свою любов до України, навчив мови та традицій.

Мігель Василик з учнями літньої школи української мови. Провінція Місьйонес

Подяка

Доктору Хуану Карлосу Чачкесу
Послу Фернандо Гельбарду
Доктору Пабло Гольдшмідту
Ліц. Інде Померанєк
Ліц. Кларібель Терре Морель
Ліц. Валерії Шапірі

Команді Посольства Аргентини в Україні
Секретарю Аріель Максу Санчесу Ромеру
Секретарю Мартіну Кастро
Лесі Мілютенко
Алехандрі Василик.